

‘Wat hadden we niet gezien?’

Schooldirecteur Veronique Rose over de impact van een suicidepoging op school

Het is inmiddels zeven jaar geleden, maar als directeur Veronique Rose van het Merletcollege uit Cuijck erover vertelt, voelt ze nog de pijn van toen. Ze deelt haar verhaal over de suicidepoging die een leerlinge van haar school deed. Het meisje overleefde het, maar de impact was enorm. “We waren totaal in shock en gingen twijfelen aan onszelf: wat hadden we niet gezien?”

“Ik doe dit, omdat ik hoop dat ik hiermee een verschil kan maken voor andere leerlingen en docenten. Want ondanks alle goede bedoelingen zie je het niet altijd meteen, als een kind valt - echt valt. Hoe goed je ze ook denkt te kennen.”

Ze werd gezien

Net als zoveel van haar collega's begon Rose in het onderwijs met grote idealen. “Ik wilde kinderen inspireren om het beste uit zichzelf te halen, hun talenten ontdekken, iets betekenen in hun ontwikkeling.” De tweedejaars leerlinge waarover Rose vandaag komt vertellen, kende ze al vanaf de brugklas. “Ze haalde hoge cijfers, had veel vriendinnen. Ik had echt het idee dat ze werd gezien, en dat het goed met haar ging.”

In de toetsweek verscheen het meisje ineens niet op school. Vriendinnen kregen haar niet te pakken - dat was niks voor haar. Op dat moment bleek eigenlijk al hoe onvoorbereid de school was op mogelijke problemen. De surveillerende docent had geen computer bij de hand en kon niet zien of ze was ziek gemeld, vriendinnen mochten hun telefoon niet gebruiken tijdens de toets. “Pas na de toets belden we haar moeder. Zij wist niet beter dan dat haar dochter op school was. Haar vriendinnen besloten langs haar huis te fietsten, maar ze deed niet open. Daarop belden ze aan bij de buurvrouw, die mee ging kijken. Heel snel daarna werd het meisje met de traumahelikopter naar het ziekenhuis gebracht.”

Honderden vragen

Op school kwamen alle docenten geschokt bij elkaar. “Er kwamen honderden vragen op ons af. Wat moesten we nu doen? Wie gaat er naar de ouders? Wie licht de klasgenoten en hun ouders in, en hoe? Welke hulp moeten we ze bieden? Er werd ontzettend veel gehuild die dagen, ook omdat we nog niet wisten of het meisje het zou overleven”, herinnert Rose zich. Ook docenten hadden het er moeilijk mee. “Machteloosheid, schuldgevoel, frustratie, onbegrip - waarom hadden we dit niet zien aankomen?”

Waarom?

Wonderlijk genoeg herstelde de leerling van haar suïcidepoging, ze kwam zelfs terug naar school en behaalde haar diploma. Toch bleven de jaren daarna heel angstig voor Rose en haar collega's. "De leerling heeft nooit precies uitgelegd waarom ze zichzelf van het leven wilde beroven, alleen dat het iets te maken had met een ex-vriendje en wat meiden. Dat maakt het voor ons heel lastig om de risico's in te schatten. Toen ze drie jaar later mee op studiereis ging, vonden we dat heel spannend. We voelden ons erg onzeker." De behoefte aan meer zekerheid maakte dat de school direct na de suïcidepoging een waterdicht registratiesysteem invoerde. "Bij afwezigheid in het eerste uur worden direct de ouders gebeld. "In het begin waren we bij elk telefoontje voorbereid op het ergste, dat was heel naar."

Praten over gevoel

Toen de school het (toen nog) pilotproject STORM kreeg aangeboden, besloot Rose direct mee te doen. "Dit was precies waar we behoefte aan hadden: preventief álle jongeren screenen en ze direct hulp bieden waar nodig. Er kwam ontstellend veel uit de vragenlijsten naar voren, we hebben de antwoorden geanonimiseerd met de docenten gedeeld. We praten nu bewust meer over gevoelens met leerlingen. Een meisje vertelde na de training Op Volle Kracht hoe fijn ze het vond dat ze niet de enige was met klachten. Dat ze zich niet meer hoefde te schamen, maakte voor haar al heel veel verschil." Rose is blij dat de screening na twee jaar wordt herhaald. "We zijn nou eenmaal niet in staat altijd alle signalen op te vangen, daarom moet je kinderen gericht blijven vragen hoe het met ze gaat. STORM geeft me het gevoel dat we als professionals sámen voor ze klaar staan. Wij moeten pubers te laten zien dat veel problemen voorbij gaan of kunnen worden opgelost, zelfs al lijkt dat niet zo. Het is onze morele plicht daar alles aan te doen."